

[Jes Lunde]

gnoser og nævnte som sit bedste eksempel på prognoser – hvis statsministeren har tid til at høre efter, nu lykkedes det, godt – at statsfinansernes ligevægt skulle være opnået i 1990, men det blev 1987, altså tre år før. Jeg kan et bedre eksempel: betalingsbalancen. Der skulle der have været ligevægt i 1988, og hvis KVR-regeringen fortsætter, er jeg temmelig sikker på, at overskridelsen dér bliver mere end de tre år. Jeg vil bede statsministeren om at optage det i sin eksempelsamling.

Jeg ville gerne have bidraget med et eksempel mere, nemlig arbejdsløsheden. Det kan jeg ikke af den simple grund, at den gamle regering aldrig nogen sinde har sat sig den målsætning, at den ville afskaffe arbejdsløsheden. Det synes jeg er endnu mere pinligt, og også det bør høre hjemme i en eksempelsamling, at her har man aldrig haft hår nok på brystet til at sætte en målsætning. Jeg er spændt på, hvordan det vil være for den nye regering. Kan man fra dens side vente, at den vil sætte det op som en målsætning at få afskaffet arbejdsløsheden, eller vil man her igen være talende tavse?

Jeg bemærkede også, at statsministeren sagde, at de 10 sider, vi diskuterer her i dag, er regeringsprogrammet. Det synes jeg var meget interessant, fordi det betyder, at det, den radikale økonomiminister og den radikale ordfører har sagt om, at der var meget mere i skuffen, ikke passer. Det er jo ikke rigtigt. Der er ikke mere. Der er ikke et figenblad til Det Radikale Venstre i dag.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage ved ordførrækken.

Ritt Bjerregaard (S):

I stedet for Socialdemokratiets formand og politiske ordfører, hr. Svend Auken, der har måttet passe et møde i udlandet, skal jeg gøre nogle bemærkninger i fortsættelse af debatten.

Det slog mig, og jeg synes det var karakteristisk, at den melding, som den ny økonomiminister og statsministeren gav på hr. Svend Aukens tale, var forskellig. Det er selvfølgelig en enig regering, men tydeligvis med nuancer. Statsministeren så indlægget alene som en drilletale, mens økonomiministeren så det som et positivt tilbud om samarbejde. Det viser temmelig meget om den forskellige indstilling til Socialdemokratiet.

Statsministeren mente, at han ud fra hr. Svend Aukens tale kunne konstatere, at vi fik valget, fordi Socialdemokratiet stillede et dagsordensforslag. Nej, det gjorde vi faktisk ikke; statsminister. Socialdemokratiet har ikke stemmer nok til at kunne gennemføre en sådan handling. Det skete alene, fordi der var flertal for den dagsorden, og det er selvfølgelig ikke ubekendt for statsministeren, at det var der alene, fordi Det Radikale Venstre, som nu indgår i regeringen, støttede en sådan dagsorden.

Der er ganske mange partier her i dag, der har påpeget den mærkelige parlamentariske situation, at vi fik udskrevet valg på baggrund bl.a. af et parti, der støttede en dagsorden, for så bagefter at konstatere, at det samme parti indgår i en regering, mens andre partier er blevet smidt ud af den.

Der var en passus i statsministerens svar, som jeg håber undrede andre end mig her i salen. Det var statsministerens formulering om, at den mest iskolde i forhold til en aftale om dagsordenen i de forhandlinger, der fandt sted, var Ritt Bjerregaard. Mig bekendt har jeg ikke udtalt mig offentligt om denne sag. Mig bekendt refererer man ikke fra forhandlinger, der foregår imellem partier. Det er ikke ukendt for denne sal, at statsministeren gør det. Det undrer mig, at det bliver gentaget. Det undrer mig så meget desto mere, som jeg ikke mener, at der er nogen som helst form for belæg for den pågældende udtalelse. Jeg synes ærligt talt, at statsministeren skulle holde sig til at forsvare det forlig, kan man vel kalde det, som statsministeren har indgået for at kunne have De Radikale med i regeringen. Og jeg synes bestemt, det ligger under en statsministers værdighed at bruge drejede citater fra forhandlinger, der foregår i Statsministeriet.

Statsministeren havde også nogle bemærkninger om Fremskridtspartiets indflydelse og nogle spørgsmål til Socialdemokratiet, men dem behøver jeg nu ikke at bruge meget tid på, for dem besvarede statsministeren i virkeligheden selv. Det er da klart, at statsministeren ikke kan have den samme holdning til Fremskridtspartiet, som Socialdemokratiet har. Det er jo nemlig sådan, at denne regering ikke kunne dannes uden Fremskridtspartiets støtte. Der var en lille ordveksling tidligere under debatten mellem fru Mimi Jakobsen og fru Pia Kjærsgaard. Her påpegede fru Mimi Jakobsen gan-